

Publicerad 2006-08-14 10:31 av Robert W

ruinerna

vi sade aldrig hejdå,
din far stod bredvid
och din manliga vän stod bredvid,
med kromad bil,
och jag kom lite för tidigt
och jag såg i deras ögon
vilken vandrande bomb jag blivit
hur långt det gått

och jag höjde handen
hälsade,
när jag gick förbi
och upp
i vår lägenhet,
ruinerna

och det var hål
i rummen,
gapande hål
där hennes prylar varit

och det var hål
i köttet,
gapande hål där mina inre
organ en gång suttit

de hade raderat henne nu
fysiskt,
men i de två männens
sinne
var jag redan
utraderad från början

och uträknad,

och solen tittar in
och jag stirrar på den

låter den spräcka mina hornhinnor
låter mitt huvud börja brinna
i en apatisk orangeblå låga

vi sade aldrig hejdå,
och vi kommer
~~nog aldrig säga hej igen, heller~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Robert W med Poeter.se id #9735 innehar upphovsrätten